

Project Atlantis

Hij zal zoals gewoonlijk wel weer te laat zijn, dacht ze, terwijl ze naar de andere mensen in het eetcafé keek. Het was er druk en benauwd. Ze vroeg zich af waarom Jason hier had afgesproken. Vroeger waren ze hier nooit geweest. Het was ongetwijfeld ook geen plek waar hij voor zijn werk veel moest komen.

Ze bestelde alvast koffie. Toen Jason eindelijk binnenkwam, nam ze net haar laatste slok.

Hij zag haar meteen zitten. "Wat was er nu zo belangrijk, Lindsay? Je vindt me toch niet plotseling wél leuk, hè?" zei Jason lachend. Ze vermoedde dat hij de hele nacht had nagedacht over wat hij haar als eerste zou zeggen. Dit kon ermee door.

"Nee, sorry Jason. Ik val niet op je en ik denk niet dat ik ooit zulke gevoelens krijg," zei Lindsay, ook lachend. "Ga zitten."

Jason stak een sigaret op. Als hij teleurgesteld was, liet hij dat niet merken. Nu deed hij alsof het niets was, maar dat was vroeger wel anders geweest. Tijdens het laatste jaar van zijn studie management had hij haar ontmoet en hij had bijna meteen nergens anders meer oog voor. Hij was dan ook op het randje geslaagd.

Zij was toen bezig met het laatste jaar journalistiek, dat ze vanwege een uitwisselingsprogramma in Amerika mocht volgen. Maar ondanks dat ze hem herhaaldelijk had verteld dat ze niet in hem was geïnteresseerd, bleef hij van alles proberen om bij haar in de buurt te zijn. Het was de eerste man geweest die zo vasthoudend was geweest. Het begon haar zelfs te irriteren. En toen, een jaar geleden, moest ze halsoverkop terug naar Nederland. Was het alweer een jaar geleden? Ja, een emotioneel, belangrijk en verrassend jaar geleden.

Jason wist in grote lijnen wat ze het afgelopen jaar had meegemaakt. Het was maar goed dat hij niet alle details wist.

“Nog meer koffie?” zei het serveerstertje, dat nu bij hun tafeltje stond. Lindsay wilde wel en Jason was ook aan koffie toe. Hij zag er moe uit.

Ze had lang nagedacht over hoe ze dit aan moest pakken. Af en toe was haar fantasie op hol geslagen. Misschien kon ze in zijn kantoor binnendringen, om meer te weten te komen. Maar daar moest ze of voor inbreken, of op de een of andere manier zijn sleutels stelen. En stelen of inbreken, dat was niets voor haar. En al helemaal niet bij vrienden. Eigenlijk was er maar één manier die voor het gewenste resultaat kon zorgen. Ze moest het vragen. Met het risico dat hij alles zou ontkennen. Ze wist niet eens zeker of project Atlantis bestond.

“Jason, ik zie je als een goede vriend. Ik wil je dus iets vragen. Ik denk dat het jou kan helpen en daarmee kan je mij helpen. Het is echt heel belangrijk voor me,” zei Lindsay. Het serveerstertje zette ondertussen twee warme koppen koffie op het tafeltje neer.

“Vertel op dan, ik heb niet de hele dag de tijd,” zei Jason spottend, terwijl hij rustig suiker en melk in zijn kopje deed. Hij deed alles zo langzaam mogelijk en had er een hekel aan als Lindsay zo 'to the point' was, zoals hij het noemde.

Ze haalde diep adem en zei vastbesloten: “Ik wil mee met Project Atlantis.” Het klonk meer als een eis dan als een vraag.

Jason kreeg een verbaasde blik in zijn blauwgroene ogen. Alles hangt hiervan af, dacht Lindsay.

“Ik heb geen idee hoe je daarachter bent gekomen, en er is voor zover ik weet geen enkele manier waarop je mij daarmee kan helpen.”

“Hoe ik erachter ben gekomen, doet er niet toe. Maar ik kan je er wél mee helpen. Laat het me uitleggen. Die organisatie waar je sinds kort voor werkt bestaat nog niet zo lang. Dat heb je me zelf verteld, toch?” Ze moest hem overtuigen.

“Ja, maar volgens mij had ik dat beter niet kunnen doen,” zei Jason nors.

“Volgens mij heeft deze organisatie er belang bij dat ze bekender wordt. Niemand weet van het bestaan ervan af. Moet dat zo blijven?”

“Nee, maar...” antwoordde Jason, maar Lindsay onderbrak hem.

“Jason, luister. Ik ben een journalist. Ik kan daarbij helpen. Zowel in Nederland als hier heb ik contacten. Als dit project afgerond is, schrijf ik er een verslag over. Zo kan die organisatie van jou wat meer naamsbekendheid krijgen. En dat is alleen maar positief.”

Ze nam een slok van haar veel te hete koffie.

“Nou, wat vind je ervan?” vroeg ze benieuwd, omdat Jason een hele tijd stil bleef.

“Je weet dat dit project pas ons eerste echte project is, nietwaar?”

Ze knikte lichtjes, want ze wist het niet honderd procent zeker.

“Dus als er dingen fout gaan, heb ik liever niet dat je daarover schrijft,” begon Jason.

“Je vindt het dus een goed idee!” riep ze enthousiast.

“Nee, dat vind ik helemaal niet, Lins. Het kan zelfs heel gevaarlijk zijn,” zei hij starend in zijn koffie. Hij leek veel verder weg met zijn gedachten. Hij zuchtte.

“Maar ik weet dat als jij eenmaal iets voor ogen hebt, je niet zal rusten voor je het hebt bereikt. Dat is weliswaar de motivatie die nodig is voor dit project... Maar als vriend heb ik liever dat je dit niet doet,” voegde hij er zacht en serieus aan toe.

Ze begreep hem wel. Even beangstigde het haar dat er gevaar in het spel was, maar ze moest dit doen. Om redenen die ze zelf niet eens helemaal begreep.

“Ik wil mee,” herhaalde ze.

“Daar was ik inderdaad al bang voor,” zei Jason, die een paar slokken koffie nam. “Waarom kom je er op het laatste moment mee? Het is gelukkig niet mijn

beslissing. Het hangt van mijn superieuren af. Dus dan begint nu het formele gedeelte.”

Hij pakte zijn mobiele telefoon en toetste een nummer in. Hij kreeg ene Bill aan de telefoon, en vertelde dat hij iemand had gevonden die voor wat positieve publiciteit kon zorgen. Het gesprek duurde niet lang.

“We hadden beter in mijn kantoor kunnen afspreken,” zei Jason nadat hij had opgehangen. “Bill wil je eerst even spreken, voor hij wil zeggen of je toestemming krijgt om mee te gaan. En als dat zo is, moet je een aantal dingen invullen en ondertekenen. En dat is allemaal op kantoor,” legde hij uit.

“Maar eerst, je bent het eens met de voorwaarden die ik stel? Niets negatiefs in het artikel? En hoorde ik je net zeggen dat je het gratis wilde doen?” voegde hij lachend toe.

“Dat heb ik niet gezegd!” riep ze uit. Maar ze wist niet of hij serieus was of grappig probeerde te doen. Ze wilde er zelfs voor betalen. Ze wilde niet dat het door geldzaken niet doorging. Ze had hier haar hele spaarrekening voor over.

“Maar als geld een probleem is, hoef je me niets te betalen,” vervolgde ze.

“Over betalen gesproken. Ik heb nog één voorwaarde. Je mag mee, als jij de koffie betaalt.”

Lindsay vroeg lachend om de rekening en pakte haar portemonnee uit haar handtasje. Ze betaalde, terwijl Jason weer een sigaret opstak. Vervolgens liepen ze samen naar zijn auto. Ze had nog steeds geen idee aan welke reis ze deze keer begon.